

Timur Vermes

U

Ztraceni v metru

Přeložila Michaela Škultéty

ARGO

Timur Vermes

U

Ztracení v metru

Z německého originálu *U*, vydaného nakladatelstvím Piper Verlag roku 2021, přeložila Michaela Škultéty. Grafická úprava a sazba Martin Radimecký. Odpovědná redaktorka Alena Pokorná. Korektury Marcela Blažková. Technický redaktor Milan Dorazil. Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3, argo@argo.cz, www.argo.cz, roku 2023 jako svou 5124. publikaci. Vytiskla tiskárna Akcent. Vydání první.

ISBN 978-80-257-4021-7

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Kolečkový kufr se každých pět kroků zasekne.
Takže: škubnout.
To by klidně mohla cestovat se čtyřletým děckem.
Kufr ujede dalších pět kroků – a zasekne se.
Měla ho vyhodit. Dávno!
Jenomže: ekologie.
Pleť: lepkavá.
Vlasy: jako opelichaná štětka na holení.
Deodorant účinný 24 hodin. To ani náhodou.
Do mikrofonu od handsfree: „... ne, bylo to celý
naprd. Od začátku. Vypadl hned ten první. Bez náhra-
dy... Ne, bez vysvětlení. Spíš jako: dneska nemůžu.“
Kafe by bodlo.
Tady? Zavřeno.
Nebo...
Taky zavřeno.
Zavřeno, zavřeno, zavřeno. Dodatkové číslo: Zavřeno.
Dokonce i v McDonald's.
„Pokud máme zavřeno, navštivte naši přechodnou
kontejnerovou pobočku. Nacházíte se zde.“

A mapka.
Kde to má být?
Vědí vůbec oni sami, kde jsou?
Ví dneska někdo, kde je?
„Pak mi našli spojení s úžasnýma dvěma přestupama. Místenky pochopitelně vyprodané.“
Moment...
Kudy teď?
Takových chodeb.
Objevuj možnosti.
Takových plakátů.
Krtek v helmě děkuje za pochopení.
Na obyčejném papíru pokyny od místního dopravce.
To kreslila sekretářka?
Asi netušili, že tady budou stavět.
Děsný překvápko: „Jejda, paní Huberová, zítra tu máme staveniště, nenamalovala byste nám rychle pár šipek?“
A paní Huberová se kreativně chopila nůžek, lepidla a barevných papírů.
K NAD tudy.
NAD znamená náhradní autobusová doprava.
Neboli: autobus.
Další plakát.
Radí ignorovat první plakát.
Bezva. A dál?
Kde je to zatracený metro?

Možná vzadu?

Dál!

„Takže jsem až do Stuttgartu stála. Pak další přestup, a potom už jsem si dokonce sedla. Zato nefungovalo topení.“

Vzadu: dál to nevede.

Červeno-bílé pásy. Dřevotříska. Pytle se sádrou. Zpátky.

„Funguje u tebe aspoň výtah?“

Jestli teď nejde správně, tak...

Zatracené podchody.

Zlepšovací návrh: prostě to celý srovnejte se zemí.

Jsou tu jenom debilní obchody.

Mrštit takhle kufr do skleněných dveří...

S rozběhem.

Women power!

Velký plakát.

Haleluja!

Velká šipka doprava. Tohle je aspoň jasný.

Nebo ne?

Vpravo: široká chodba

anebo úzká chodba

anebo schodiště.

„Hele, já asi začnu ječet. Ozvu se pozdějc.“

Schovat telefon.

Ticho.
Království za domorodce.
Průvan.
Průvan a ticho.
Průvan. A ticho. A nějaký zvuk.
Chpp, chpp.
Jako od rejžáku.
Daleko vzadu.
Před obchodem klečí ženská a drhne podlahu.
Rozlila sirup?
K ženské: třikrát pět kroků.
Nebo tu nechat kufr.
Beztak ho nikdo neukradne.
Debilní kufr.
Patnáct kroků plynulým tempem. Paráda.
„Promiňte?“
Drhydrhydrhydrh.
Asi drhne moc nahlas.
Navíc se odněkud ozývá bouchání.
„Promiňte? Kudy se dostanu k metru?“
„Těch tady jezdí víc.“
Kdyby aspoň zvedla hlavu.
Na druhou stranu – proč?
Cestu na metro to nezmění.
Ale má pravdu: která linka?
Papírek s adresou. Kapsa kabátu.
Druhá kapsa. „U dvojka.“
„Ta teď už nejedí.“

Aha.
Chpp, chpp.
Taktak.
Řekne ještě něco?
Drhydrh. „Kam potřebujete?“
„Na Bismarckplatz.“
„Tam jede i U osmička.“
Bouchání se ozývá dál. Z obchodu.
Už ne stejnoměrně: buch–buch–buch.
Spíš důrazně. Skoro našťvaně. Buch! *Buch!*
„Díky. A jak se dostanu na U osmičku?“
„Doprava a dozadu. U Kaufhofu po schodech nahoru.
Přejdete ulici a zase dolů.“
„Do metra se jde nahoru? Po schodech? Jsou tam
někde šipky?“
„Ne. Ale takhle to aspoň najdete.“
Drhne rychleji. Dohání ztracený čas.
Konverzace zjevně skončila.
Bouchání ne.
Copak to neslyší?
„Uvnitř vám něco bouchá.“
„No a?“
Je to blízko. Krok do obchodu.
Židle.
S dítětem. Je otočené zády. Asi holčička. Nejspíš.
V pěsti svírá za nohy pannu.
Mlátí jí hlavičkou o zeď.
Znova. A znova. Buch. *Buch!*

Ne vztekle.
Spíš: pečlivě. Jako by to dostala za úkol.
„Tady bude někdo potřebovat spoustu aspirinu.“
Pokus o vtip.
Drhydrh: „Nebavte se s ní. Je ošklivá.“
„Myslíte nevychovaná?“
„Ne.“ Drhydrhystop.
Dokonce vzhledne: „Myslím ošklivá.“
Holčička se otočí.
Panebože!
Zachovat zdvořilost.
Nedotknout se jí.
Zdvořilost a slušný vychování.
Zpátky ke kufru.
Do metra.
Chudák dítě!

— — —

Eskalátor se rozjede.
Metro už je ve stanici.
Nějaký metro.
Správný směr?
To se musí zjistit. Rychle dolů. Rychleji.
Debilní kufr.
Dal by se nést v ruce. Nebo ne?
Co ho nakopnout?
Rychleji, rychleji.

Správný metro. A správný směr.
Aspoň něco.
Ale: řidič chybí.
Fajn: žádný spěch.
Hezky v klidu. Kufr vrže jako obvykle.
Prázdný vagon.
Nejbližší čtyřka. Kufr do rohu.
Sednoutsednoutsednout.
To je den – *uuuf!!*
To snad ne!
Zadržet dech.
Odkud...?
Čtyřka naproti.
Na podlaze. A na obou sedadlech.
Kdo zvrací takhle rovnoměrně?
Tohle nejde vydržet.
Hlavu ven!
Vzduch!!!
Jiný vagon, jiný vagon!
Kolik času do odjezdu?
Peron prázdný, řidič nikde.
Na tabuli: ještě 15 minut.
Pohoda.
Hluboký nádech, kufr ven.
Další vagon.
Vypadá ok.
Opatrný nádech nosem – vzduch je čistý.
Jako v metru.

Zase čtyřka.

Sednout.

Pohled ven.

Peron: prázdný.

Je pozdě.

Teď hned: postel! Sprcha a postel.

Čistá chodidla a vyprané povlečení a potom...

Kruci!

Ještě něco. Musí.

Mobil.

„Haló, Elke, poslouvej, ještě mě něco napadlo.

Nemusíš mi volat zpátky. Ale zaříd', aby Sigrun zítra

dodala ty návrhy. Řekne, že odpoledne, ale neskoč

jí na to, domluveno bylo ve dvanáct. Jo, a Benny

ať se do toho neplete. O toho se postarám v úterý.

Přepínám a končím!”

A je to z krku.

Čelo na okno.

Jenom na chvilku-chvilkuuu-

u
u
u
u
u

— — —

Kolik je hodin?

A kde?

Pořád peron. Fajn.

Odjezd: už byl.

Dávno.

Ale: stejný peron. Jak to?

Pohled ven.

Na peronu ani noha.

Tabule: odjezd za nula minut.

A dál?

Dál nic.

Sprchapostelpovlečení!

Pojede to vůbec?

Cedule:

Tamhle:

Ve vagonu: debilní kufr.

Kolik pětikroků k taxíku?

Odjezd: za nula minut. Jak dlouho už?

Hodiny na mobilu: To už je tolik??

Debilní kufr.

Všecko špatně: vystoupit? Odjede to okamžitě.

Zůstat? Neodjede nikdy.

Taxi – metro – taxi – metro – taxi – metro?
Taxi vítězí! A...
Výstražný signál.
Jak jinak.
Taky dobře. Sednout.
„Ukončete nástup!“
Někdo: „Hej! Moment!“
Dveře se zavírají.
Někdo: vrhá se dovnitř.
Nechá se skřípnout. Jakoby nic.
„Hej, magore, seš hluchej?“
Myslí řidiče.
Rve se do vagonu. To se smí?
Děravý džíny.
Kožená bunda.
Pod ní tričko.
Šmoula??
Rozhlíží se.
Grogynemámnáladuanitrochufakt.
Hledá sedadlo. Hledá...
... nenenenenenenene!!
A najde.
Naproti.
„Vidělas to? Takovejch kamer, a slepej je jak krtek!“
Mlčet. Třeba dá pokoj.
Metro se rozjede.
„Nejdřív jsem byl vedle. Tam to smrdí, to bys
nevěřila.“

„Ale věřila.“

Všechna, všechna, všechna sedadla prázdná.

Sedadlo naproti: sakra plno.

Týpek: „Aha. Tys tam byla *taky*.“

Génius.

Hrabe se po kapsách. Zmačkaná krabička cigaret.

„Logický, seš ženská.“

Fakt?

„Je to bezpečnější.“

Fakt?

Z krabičky vytáhne zmačkaný cigáro.

„Za řidičem si připadáš bezpečnějc. Chápu. Napros-
to. Dělal bych to stejně. Bejt ženská.“

Jasně. Ženská.

Poplácá se po kapsách. Za chvíli přijde: Nemáš oheň?
Plácplácplác.

„Nemáš oheň?“

„Tady se nesmí kouřit.“

„Normálně ne. Ale nikdo tu není.“

„A co já?“

Zvedne ruku: „Sorry, myslel jsem, že nekouříš.“

Natáhne ruku s krabičkou. Asi na usmířenou.

„Kouří čím dál míň lidí a... ale ne!“

Co: ale ne?

Kouká ven.

Aha: metro zpomaluje.

Je tam něco k vidění?

Kouknout se taky.

Nic. „Asi staveniště.“

Krucikrucikruci.

~~Třeba dá pokoj~~

Nebo ne?

Jasně že ne: „Ale bez dělníků... Tak přidej!“

Metro: ještě zpomalí.

Ještě. Zpo. Ma.

Lííííí.

Ííí.

A je to. Nebo ne?

Ne...

Ale jo.

Metro stojí.

Pozadu sebou praští do sedadla: „Vám fakt jebe!“

Zase vstane. Obchází všechna okna. Kouká ven.

Nic nevidí.

„Co se děje, kámo? Řídit taky neumíš?“

Uf! Zase si sedá.

„Jak daleko jedeš?“

Co je mu po tom?

„Čtyři nebo pět zastávek. A ty?“

„Přespříští vystupuju. Kámo, tohle je na hovno!“

Buší pěstí do okna. Děťina.

„Sem moh jít pěšky!“

Není něco na netu? Vytáhnout mobil.

„Je to jen čtvrt hodiny. Ale vidím, že tu stojí metro, tak jsem si řek, že si ušetřím námahu. Skvělej nápad, fakt!“

Chtělo by to hlášení. Protože: „Na netu nic nepíšu.“

„Nejspíš rosa na kolejích.“

Zase vyskočí: „HaaaaaIIIIlóóóóó!“

Čumí ven.

Ruka na rámu okna. Ležérně opřený.

Jako to dělaj všichni chlapi v auťácích.

Pak děsně cool: „Jestli tu budeme dál tvrdnout, vystoupím a jdu pěšky.“

„Nedělej kraviny.“

„Jasně. Zatím ne. Ale dlouho to nevydržím. Dveře se musej dát nouzově otevřít. A pak mi můžou políbit prdel. Budu svý vlastní metro.“

Praskání v reproduktoru.

„Vážení cestujících, vzhledem k omezené realizaci jsou bohužel slučitelné menší postupy. V případě přechodného rozehnutí proto prosím respektujte přípustnost. Děkujeme za pochopení.“

Posadí se.

Co to bylo?

Přehrát znovu.

Aha: to nebylo online. Ale doopravdy.

Že by on...? „Co to bylo?“

„Ále, něco je prej mrzí.“

Takhle otázka nezněla.

Asi se bojí přiznat.

Projevit slabost znamená ukázat sílu. „Hm... nepochopila jsem ani slovo.“